

[Tange.]

Folkekirkens Kirker, vi allerede har, og som vi sidst fik udvidet i 1922. Ved Behandlingen af det Lovforslag, der blev forelagt i dette høje Ting af den forrige Kirkeminister i Samlingen 1925—26, blev der fra mit Partis Side ytret Villighed til at gaa ind i en Forhandling, om man kunde finde en Form for yderligere at udvide Adgangen til Brug af Folkekirkens Kirker. Men det viste sig saavel ved Forhandlingerne her i Tinget som ved Forhandlingerne i Udvalget, at selv om man var villig til et Forsøg, lykkedes det ikke at komme til et Resultat. Nu siger det ærede Medlem Hr. Povlsen, at der var 3 Partier, der var enige om at gaa til den foreslaaede Udvidelse. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt det er rigtigt, men konstaterer kun, at det paa det Tidspunkt ikke var muligt at naa et Resultat. Og jeg maa sige, at jeg tror ikke, den Form, det radikale Parti har givet Forslaget nu, er bedre skikket til at skaffe Enighed. Grundlaget for den Lovgivning, vi har om Brugen af Kirker, har jo hidtil været det, at de Menigheder, der kunde faa Tilladelse til at bruge Kirkerne, var evangelisk-lutherske Menigheder. Naar man nu vil forlade dette og i Stedet for foreslaar, at naar 20 Familiefædre slutter sig sammen og danner en Menighed, der vedkender sig at tilhøre den kristne Kirke, skal de have Ret til at bruge Folkekirkens Kirker, saa er det ganske givet, at man der ganske forlader det Grundlag, denne Lovgivning hidtil har hvilet paa. Selv om vi fra vor Side ikke har noget imod — det er jo muligt, at Tidspunktet er kommet dertil — at optage Spørgsmaalet om, hvorvidt vi atter kan komme et Skridt frem i Retning af Frihed paa dette Omraade, saa føler jeg mig dog overbevist om, at det, man her foreslaar, ikke vil være egnet til at skaffe den fornødne Enighed; tværtimod, jeg tror, det vil skaffe endnu større Forvirring.

Der rejser sig nemlig en hel Række Spørgsmaal, som efter min Mening absolut maa klares, før man kan opheje et saadant Forslag til Lov, rent bortset fra det Spørgsmaal, der først rejser sig, om det overhovedet er foreneligt med Grundlovens § 3. Jeg tør ikke paa dette Punkt gaa saa vidt, som det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen gjorde i Eftermiddags under Forhandlingen om et andet Lovforslag, men jeg siger dog, at for mig er det ikke klart, om det overhovedet er foreneligt med Grundlovens § 3. Men ved Siden deraf rejser der sig et andet Spørgsmaal, nemlig hvem der skal have denne Ret for Fremtiden, naar vi forlader det

Grundlag, vi hidtil har bevæget os paa. Naar vi nu, i Stedet for at holde os til Udtrykket „evangelisk-luthersk“, nøjes med at sige, at de, der vedkender sig at tilhøre den kristne Menighed, kan faa Folkekirkens Kirker lukket op, saa skønner jeg ikke rettere, hvad ogsaa den højtærede Kirkeminister var inde paa, end, at man her giver Adgang for praktisk talt alle Trossamfund, af hvilken Art de end er. Det forekommer mig, at det dog er tvivlsomt, om vi skal gaa saa vidt i dette Øjeblik.

Maa jeg her indskyde, at jeg med Hensyn til Lovforslagets § 1 skelner ret stærkt mellem 1ste og 2det Stykke. Det, som 2det Stykke omhandler, vil væsentlig komme til at dreje sig om Begravelser. Jeg anerkender, at i denne Henseende er Forholdene noget vanskelige, og jeg for mit Vedkommende vil være med til at forsøge, om man kunde finde en bedre Form for Ordningen med Hensyn til Begravelser end den, vi har nu. Det er, synes jeg, ret urimeligt, at Trossamfund af forskellig Art nu mange Gange er vanskeligt stillede med Hensyn til Begravelser, ikke mindst ude paa Landet, fordi Ligkapperne findes ved Folkekirkens Kirker, og fordi Forholdene i øvrigt kan forme sig vanskeligt for dem. Jeg vil altsaa være med til at forsøge at finde en Ordning, som kunde anvendes overfor disse Trossamfund ved Begravelser, fordi jeg synes, at den nuværende Tilstand er urimelig og kan volde praktiske Ulemper.

Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem Hr. Povlsen, naar han i sin Tale for lidt siden fremhævede saa stærkt, at det er Forholdene i Ryslinge, der her gør en Ændring nødvendig. Han siger, at med Hensyn til Begravelser er Forholdene i Ryslinge fuldkommen forvirrede. Ja, nogen Forvirring er der maaske nok, men den er i de fleste Tilfælde alligevel fremkaldt af Pastor Rørdam selv. Der er for mig ikke Tvivl om, at hvis Pastor Rørdam tog paa dette Spørgsmaal paa en noget anden Maade, end han har gjort, vilde der ikke opstaa nær saa megen Forvirring, som der er opstaaet. Det ærede Medlem Hr. Povlsen henviste i denne Forbindelse til Forholdene i Gislev, hvor, som han sagde, Præsten har krævet visse Garantier — jeg har ogsaa set, hvad det er for Garantier, han krævede — ved den omtalte Begravelse. Jeg maa sige, at paa mig virkede det ikke som en ganske urimelig Fordring, som Pastor Rørdam absolut ikke kunde gaa ind paa. Det, Præsten ønskede, naar han paa sit Ansvar skulde give Pastor Rørdam Ret til at bruge